

ferere med Udvalget, har han idag troet i mine Ord at se en Bebreidelse rettet mod Udvalget fordi det ikke har indbudt mig til en Konference. Det skulde gjøre mig ondt, om jeg har givet Anledning til en saadan Opfattelse af mine Udtalelser; thi jeg har ikke villet bebreide Udvalget Noget i saa Henseende. Ganske vist beklager jeg, at jeg ikke har havt Leilighed til at konferere med det ærede Udvalg, men jeg er gaaet ud fra den Forudsætning, at der hos Udvalget var det samme Ønske som hos mig om, at hvad der hidtil var forsvønt, maatte kunne indhentes senere. Det forekommer mig ogsaa, at jeg har givet Bevis paa mit Ønske om at være galant mod det ærede Udvalg ved mit Forslag om, at det ærede Thing ved sin Afstemning nu skal stemme for Udvalgets Forslag med Undtagelse af et, hvorved man altsaa vil komme til at søve de, som jeg haaber, forestaaende Forhandlinger paa Grundlag af Udvalgets Affattelse i Stedet for paa Grundlag af min. Derksom jeg var gaaet ud fra, at det havde været naturligt, at det ærede Udvalg havde ladet det komme til en Forhandling med mig forinden anden Behandling, forekommer det mig, at Konsekvensen deraf maatte være, at jeg anmodede det høie Thing om, nu da en saadan Forhandling ikke har fundet Sted, at lade Sagen gaa til tredje Behandling paa det Grundlag, der er givet ved Regjeringens Forslag. Jeg kan ikke være enig med det ærede Medlem deri, at det skulde være uigjærligt eller uhenigtsmæssigt paa et enkelt Punkt at fravige det ærede Udvalgs Indstilling, idet det forekommer mig, at der ikke er en saadan Forbindelse mellem § 2 og de øvrige Paragrafer, at man ikke meget godt skulde kunne følge det ærede Udvalgs Anskuelse baade hvad det Formelle og det Reelle angaar i de øvrige Paragrafer, fordi man med Hensyn til § 2 følger Justitsministeren. Jeg har tilladt mig at udtale, hvorfor jeg lægger særdeles Bægt paa dette Forslag, og jeg vil fremdeles sige, at det forekommer mig ikke at være heldigt, om de ofte omtalte Forhandlinger skulde begynde, medens det var uflart, om Landsstinget med Hensyn til dette Punkt, der efter min Mening er et Hovedpunkt, er enigt med Justitsministeren eller med Udvalget. Jeg lægger ikke Skjul paa, at i det Dørligt, man med Hensyn til dette Punkt følger Udvalget, skriver jeg ikke til de omtalte Forhandlinger med Udvalget med nogen stor Fortrøstning til, at de ville give noget heldigt Udfald. Jeg kan derfor ikke Andet end meget anbefale, at man med Hensyn til dette Punkt følger Justitsministeren, medens det ærede Thing for Øvrigt meget gjerne maa følge det ærede Udvalg.

Ordføreren: Jeg vil kun svare til det ærede Medlem for 6te Kreds (Griffen) med Hensyn til Spørgsmaalet om den svenske og norske Lovgivnings Forhold, at det er en Selvfølge, at

man ogsaa der kan tvinges til at understøtte de vedkommende Slægtninge, naar det ikke gjøres frivilligt. Det foreskrives udtrykkeligt i den norske Fattiglov, at dersom de Vedkommende ville fyldestgjøre Forpligtelsen ved at tage de Paagjældende i Huset, kunne de det, og det skal være tilladt, saa længe Fattigbestyrelsen finder, at de forsørge dem ordentligt; men naar den ikke finder dette, tages de fra dem og saa skulde de betale Forsørgelsen med Penge. Deri ligger altsaa, at de skulle betale med Penge, hvis de ikke tage dem i Huset, og ogsaa hvis de tage dem i Huset, men da ikke sørge godt for dem, saa at det Offentlige maa tage sig af dem. — Med Hensyn til det Punkt, som det ærede 6te kongevalgte Medlem (Aasing) berørte, vil jeg kun sige, at vort Forslag vil være økonomisk, fordi det vil bevirke, at Folk snarere lade være med ikke at betale Underholdningspenge; den hele Hensættelse til Tvangsarbejde, som ganske vist er kostbar, vil ikke blive hyppig, fordi Folk ville se at tage sig i Agt for at komme paa saadanne Steder.

Da ikke Flere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen, og man gik derpaa til Afstemning, hvorved:

1) Forslag af Udvalget under Nr. 1 til § 1:

Paragrafen affattes saaledes:

Det Offentlige er pligtigt til at komme Enhver til Hjælp, forsaavidt og saalænge han ikke er i Stand til at forskaffe sig og Sine det Nødvendige til Livets Ophold eller til Kur og Pleie i Sygdomstilfælde, dog imod Erstatning af den eller dem, som det ifølge nedenstaaende Regler paahviler at forsørge eller understøtte den Paagjældende. vedtoges enstemmig med 45 Stemmer.

2) Forslag af Samme under Nr. 2 til § 2:

Paragrafen affattes saaledes:

Ægtefæller ere, saalænge Ægtefællens Ægtefælle er fuldstændig ophævet, pligtigt til i Trangstilfælde gjenfjædig at forsørge hinanden. De mellem Ægtefæller i Anledning af deres Separation vedtagne Billaar med Hensyn til deres Formuesforhold skulle ikke ligeoverfor det Offentlige kunne medføre nogen Indskrænkning i den dem paahvilende gjenfjædige Forsørgelsespligt.

forfattedes med 29 Stemmer mod 17.

3) Forslagene under Nr. 1 og 2 af Ussing til Lovforslagets § 2:

I 1ste Linie sættes efter „pligtigt til“ Ordene: „i Trangstilfælde“.

2det Punktum udgaa.

vedtoges med 34 Stemmer mod 11.